

Sy-li spěwał,
Pijnje džělat,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džělat
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ól khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew će.

• Sserbske njedźeliske kopjeno. •

Budyschin

3. meje 1925

Bautzen

Čištoč a nakład Smolerjez knihicziščezěrnje a knihacnje šap. družst. s wobm. ruk. w Budyschinje.
Wuhadza kóždu kobotu a plačzi na měřaz 15 slotych pjenježlow.

Jubilate.

Jan. 16, 16—23.

W našim tekće klineža nam s Jesuhoweho erta bydom kórcž kłowa: „po malej khwili“ napschecžiwó; klineža kaž skónčěl jako kłowny synk psches tekst a chzedža nam něschto zyle wořebite prajicž. Je pola tutych kłowow kaž pola skonow na wěži. Esu pschezo te žame skony, kiž nam skonja a tola, wschelaforný je jich synk pschi tych wschelafornych skladnosćach, hdžez nam skonja. Tu cžehnje nawoženja s njewjestu do Božeho doma, a s wjeřotnu synkom jeju skón strowi; tam je jedyn luby domoj schoł, a skony s nami žaruja. Zyle tak maja tež tute kłowa po malej khwili pschi wschelafornych skladnosćach, hdžez nam skonja wschelafore synk. Čzemy jón s teksta kłyschecž.

Bě pořledni wječor do Jesuhoweje kmyereče, jako tute kłowa wupraji. Hiščezě bě pola wučomnikow a woni pořlučaja na jeho kłowa polne wěčžneho žiwjenja. Ale kaž bóršy budže wón pscheradženy, wón budže sařudženy a kšizowany. Dženka je Jesuž hiščezě pola nich a hižo jutšje leži w kłowim rowje. Kač dopomni to nař na pschemějenje wscheho, sčtož tu na jemi je. Čzař šo pscheměni. W tutych dnjach widžimy, kač šo wonkach w naturje wscho s nowa sašeleni, a kač bóršy, dha steja Bože žně psched nami a dołho njetraje, a semja šo pschifryje sašo se kłowim cžělnym rubiščezom. Kač šu šo pscheměnjake w kórtkim cžaku wschě politiske kaž hospodarske wobstejnoscžezě w našim wótžnym kraju. Sčtož bě, wjazny njeje, a to tak dale pórđže, po malej khwili je wschelafore hinač, sčtož dženska mamy a džeržimy.

A kaž je w potwšitkownym, tak je tež w žiwjenju jenotli-

weho cžlowjeka. Tu je na dnju teho dnjesa hiščezě kłowjba hromadže. Esyn abo džowka je domoj pschischoł, a woni šo wjeřbela hromadže a hižo pschichodnu njedželu kłowaja nana, abo macž abo džěčžo. Dženka hiščezě šu takstrowy a jutšje pschindžesč s njeřbožu a šu hubjeny cžlowjel twoje žitwe dny.

A žanto potom, hdžž šu psched tajkim pscheměnjem swarnowany a twoje žiwjenje dže směrom dale na runym pucžu, plačzi cži tola to kłowo: po malej khwili. Šladaj tola wróčžo do sařudženych dnjow. Kač šu šo dny twojeho žiwjenja minyše, kač daloko leža žnadž hižo mlode lěta polne kłonza a mozy a kónz bliži šo s mozu! Duž daj šo tola napominacž: po malej khwili, šwět sařdže a ty s nim. Ty móžesč wořhudnyčž, twoji lubi cže wopuščeža, jenoho po druhim pschewodžisčy na pohrjebniščezžo, skónčžnje zyle žam stejich, ničžo nimašch wjazny. Derje temu, kiž njeje na sačodnosć twarič, ale kiž da šo dopomnicž na to, wscho wobhladacž we šwětle kłowa: po malej khwili; wón pschindže tež s prawej mudrosći žiwjenja, ke kotrežž šwiate piřimo nař napomina: wukupeče cžaz!

Wukup cžaz, ale niž w myšli blašnych, kiž praja: čzemy jěšcz a picž, pschetož jutšje žmy morwi, ale jako cži prawje mudri! Wšy mlodži stajcže wasche žiwjenje do kłonza Jesom Křyřta, phtajcže pola njeho prawu mōž. W jeho sjednocěnistwoje budžecžezě wasche žiwjenje prawje wužiwacž. Po malej khwili dyrbicžezě tež wy žnjecž, sčtož seže wukysli w mlodnych lětach a sčtož na cžělo šyje, budže wot cžěla skazenje žnjecž. Wšy starschi móžecžezě wasche džěcži woczahnyčž sa Bože kraleřtwo. Kač budža wam sa to šo džakowacž, a po malej khwili móžecžezě šo s nimi wjeřelicž pola dobreho pastyrja duřchow, našeho Šbōžnika Jesom Křyřta. Wšy mandželsžy, budžezě šebi wodžerjo s njebjeřam a njestarajcžezě šo

jenož wo sachodne žiwjenje. Po malej khwili stejicze knadz pschi rowje a žarujecze, ach, bychmy tola bóle hromadže žiwi byli w lubosczi Jesom Khrysta.

To słowo „wukup czař“ chze pał tež kóždemu parichonjz nęšcto prajicž. Kajte je twoje stejnischczo k Bohu Knjesej? Po malej khwili, dha njepomha tebi nicžo wjazny twoje samóženje, twoja khwalba psched cžłowjekami, twoje tał mjenowane dobre skutki a t. d. Dha stejich psched Božim woblicžom a wón cze řo prascha, řy řo wumóz dał psches sbóžnika Jesom Khrysta. Kajta bě twoja twera, bě tež žiwa? Esy plody wěry w lubosczi pschinjeř? Albo bě ty jedyn wot tych wjele tał mjenowaných řchescžanow, řiž maja mjeno Jesom Khrysta na řebi a řu mowti? Pšhecželo, po malej khwili. dha pschuidže našy Knjes, wón řam to praji: po malej khwili budžecze nje widžicž, a na kónzu teksta cžitamy: ja chzu wař řařo widžecž, a wařcha wutroba budže řo řwjeřelicž, a wařche wjeřele nihto njebudže wot wař prjecž wřacž.

Na cžichi pjatł dyrbjesche jutrowny řwjedžen pschincž a wuczomnizy njedyrbjachu jenož Jesuřa řařo widžicž, ně, wón da jich tež do pschichoda hladacž, wón wujakni jim wřchitku cženmowcž. Rał řu řo tehdy wjeřelili, a krařne bě, tute wjeřele nje-móžesche nihto a nicžo jim wřacž. Tute wjeřele dyrbjesche jim wřchu řrudobu, wřcho cžeřke pschichodných dnjow pschekrařnicž, tute wjeřele dawasche jim wřchędnje nowu móz, wřcho řemřke pschewintycž. A to chze tež dženřa hiřchže pola nař dozpicž. Na kóždy cžichi pjatł Božich džeczi dyrbi jutrowne ranje pschincž. Rał blifko je řnadž tebi tuta krařna, wulka hodžina! Po malej khwili dyrbja jandželjo tež tebje řař Lazaruřa do njebeř pschinjesč, po malej khwili, wěr jenož, a džerž Jesuřa twjerdže, dha pónđesch ř nim řař tamny řlóřnik na řchiznu do Paradiřa, po malej khwili budže Bóh řetrēcž wřchitke řylřy ř twojich woczow. A našy tekst praji hiřchže: na tamnym dnju njebudžecze nje nicžo praschecž. Dženřa našy hiřchže tał někotre cžohodla na wutrobje, wřchelafore praschjenja móžemy řlyřchecž, ale po malej khwili móžemy řo jutrowneje jařnowcže wjeřelicž.

Wřcha njeđžela řeka Jubilate, wřřkajecze, wjeřelcže řo. Wř wěmy, hdyž to tež radny chžemy, je tola tu na řwęcze tekto, řchtož njeda nam ř prawemu wutrobnemu wjeřelu pschincž. Ale junu dyrbi to, řchtož nař tyřchi, řwój kónz dořtacž, hdyž budže nam Jesuř napschecžiwu pschincž a nař řrowicž we węcžnowczi. Chžemy řo na tutu hodžinu tež we wřchēm řchiznu wjeřelicž, hdyž budže řa wřchu węcžnowcž řěřacž: Jubilate, a tute wjeřele nihto njebudže wot wař prjecž wřacž. řamjeř.

Nascha ewangelřka řyrkej.

Žiwy duch wěje psches našy ewangelřky řyrkej. Wřchudžom hibanje a žiwjenje, wřchudžom nowe řwěrne a pilne džělanje řa to, řo by řo Bože krařstwowo řwariko a Bože mjeno řwjecžiko. To je řwonka Sakskeje tał, to pał je tež wořebje w Sakskej tał, kotraž je lěřka řwjedžischczo ewangelřkeho džěla.

řwonka Sakskeje pschihotuje řo w Stockholmje awguř kónvent abo řhromadžina řchescžijanskich řyrkwjow zřleho řwěta řa řhromadne praktiske řchescžijanske džělo. Na tutej řhromadžinje řu tež wořebje lutherszy wobdžěleni; našy krařny biskop řhmels ma jedyn ř hłownych pschednowřchřow, kotrež řo tam džerž řa psched něhdže 600 řastupjerjemi řyrkwjow zřleho řwěta.

Přchihoty řa tutón kónvent w Stockholmje, w hłownym měřeže Schwedřkeje, cžinja řo w tu khwilu w Schwizy. Do Schwizy pucžowasche pónđželu po mlodych jutrach tež řchwedřki ewangelřki arzbiskop Söderblom, řo by tam tuto pschihotowanje řarjadowal; duzy po pucžu posařta w Drježdžanach, řo by ř nařchym řakřim krařnym biskopom řo řetkał a řo by tam we wulkej

Lut. 24, 46—49.

Žyrkej Boža dyrbi ř hojeřnju byč řa wřcho cžłowřtowo.

Słóř: O Jesu, moja dobrota! zc.

Knjes žiwy stanł ř roma je, ř nim radořež řesthadžala je pókřam jeho po piřmje a nadžija řo dała něř žiwa wřchemu řchescžanřtww, řo wumóženi ř žiwjenju řmy ř Knjesom řtowarřeni.

Wřcho přědowanje jutrowne nam Knjesa pokajuje, řiž wuřwobodžicž cžłowřtowo chze a řbožo wudžěluje, hdyž pokutu a wodacže tu hřchow ludžom miřostnje psches ewangelij řlicža.

Byč žyrkej Boža ř hojeřnju tał dyrbi wobhnadžěnym, řo hřchi wbořy wotbudu a ř řbožu wuřwolěnym řo posřicžuje řwoboda; wřchak wotewřja raj žiwjenja Knjes ř mownych wuwjedžěny.

Hřch řawěře je pschelařny wřcho cžłowřtowo wobcžeřene; řchto hordžicž njewuřchny řo chžyř na mozy pschirodžene?! Es o pokucžecž a wobrocžicž, řej hnadu Božu wuřwolicž je bėdnym porucžene.

Nam řbóžnik hřchow wodařam wudžěluje řhnady, řcže měr ewangelij přěduje, hdyž rořrudža nař padny. řaj, řyrkej Boža hojeřnja je woprawdže, řiž řa nař ma, řchtož řhori potřebamy.

řa nař je řřědnik řaplacžik, do řmjercže řa nař dath; tał ře řmjercže je wukupil nař wovor jeho řwjatny; nam řawěřčilo žiwjenje je řesuřowe řbudženje.

— Tuž řakřincž řubilate

Wřcho darmo nam řo dořtawa, řchtož řhudži potřebamy; hřch pokutnym řo wodawa, řo pokoj řbóžny mamy. — Trořch žyrkej Boža řa nař ma; nam Knjesowa je hojeřnja, hdyž řbóžnowcž namařamy.

M. U.

řjawnej řhromadžisnje, na kotrež řo wořebje wobdžělenžy akademisřkeho řyđženja wobdžělichu, psched tyřazami řěčřak.

W Sakskej řu byle něřkle wot jutrow řem ř tyđženje pospochi wulke a wařne wuhotowanja ewangelřkeje řyrkwje, a to w Drježdžanach.

„Krařne towarřtowo ewangelřkeho řwjasřa“ wuhotowa w jutrownym řyđženju, wot řwjedy hacž do mlodych jutrow, tał mjenowane „Ewangelřki řyđžen“.

ř tynť chžyřche dozpicž řjawny móžny wuřtup ewangelřko-luthersřkeho žiwjenja wořwjedž našchewo ewangelřkeho řakřkeho krařa, a je to tež dozpiko. Tole bě tež toho dla nuřne, dofelž bě řo loni w řeptěmbřu wuhotowal w Drježdžanach „Řatolřki řyđžen.“ Móže řo prajicž, řo je ewangelřke wořwđleřtowo wotpohlad dorosumiko a wuřtupiko, a to niž jeno w tutyřm „ewangelřkim řyđženju“ ale tež dale „w akademisřkim řyđženju“, a tež w „řyđženju řmřřřkowneho miřijonřtowa“, wo tynť potom hiřchže řłowecžlo. řsměmy řapřřacž, řo řo w ewangelřkim ludu něřchto řiba, a řo tuto hibanje dže pschecžiwu Boha a duchowne řapřřewazemu řmyřřlenju a řkutřowanju cžłowjekow a tež pschecžiwu ultramontansřkemu hibanju, t. r. pschecžiwu wřchěmu, řchtož chze wřim a namóz Roma a romřkeje řyrkwje nam napořořicž. řchtož je řhromadžisnje w Božim domje a w towarřchowni wopyřak, je nařhonił, a byřnjež druhewo myřřlenja był: řwangelřka řyrkej, tuta řchřitacřka ewangeliona, njeje pschewiřnenju, a Luther, kotřyž je nam wěřnowcže ewangeliona ř nowa wotřřyl a je řam n ařebi nařhonił, njeda řo mowicž!

Wřes druhim bėchu tam powucžaze pschednowřchřki wo ewangelřkim řěřlujchu; tute bėchu tał bohacže wopyřane, řo řo řamo cži, řiž bėchu wjele woczakowali, džiwachu. Tute džeržesche D. řmend ř Münstera. D. Blankmeisřer-Drježdžansřki rořprawjeřchewo duchownym wojowanju, kotrež řu pschewdžile řyrkwje:

fšheščizjianskeho wěrywufnacza. Dr. Ohlemüller-Barlinski, do-
bry snaječ a wobkedžbowač Roma a romsko-katolskeje zyrkwoje,
rěčeske wo katolizismje, kajkiž so dženka jeto, jón pšchirunajo
i ewangelskim fšheščizjiansktwom. Kóždy i nich bě žwoj pšched-
noscht na 4 hodžiny rosdželik. Ewangelski kěrlušch a ewangelska
mujska rěčeske a spěwaske kóždy wjeczor w 6 hodž. k wutro-
kam tych wjele stow, kotřiž fšchiznu zyrkej pjelnjachu. K tomu
pšchisamknychu so kóždy wjeczor pšchednoscht: Profesor D.
Bauer-Münstersti: wo reformaziji a jeje pravu; prorektor Bar-
linskeje uniwěrity dr. Köthe: wo reformaziji a duchownym žiwje-
nju Němskeje; sapóklanz němskeho šejma dr. Ellenbeck i Düffel-
dorfa: wo Lutheru a sozjalnym praschenju; tachantski předač
D. Doehring: wo Lutheru a dušchi němskeho luda. Kóždy i tu-
tych rěčnikow dotwjeđe te žyly požlucharjow do hluboča a k tomu,
šhtož to wulke a žwjate nascheje ewangelskeje wěry.

„Ewangelski tydžen“ wobjamkny so se žwjatocžnej Božej služ-
bu w „fšchiznej zyrkwi“, kotraž bě pšchepjelnjena, njedzeli po
jutrach. Předowanje džeržeske wo Jan. 20, 18 D. Doehring-
Barlinski. Božej služby pšchisamkny so hiščeže šjawny wu-
stup pšchi Lutherowym pomnitu. Žyly wuhotowanje tuteho
„Ewangelskeho tydženja“ budže nětk wěsče hiščeže i wulkim žoh-
nowanjom dale skutkowacž a wołacž ewangelskich k nowemu hiba-
nju a žiwjenju w mozy nascheje ewangelskeje wěry.

Tutu njewojsnje nam tež tón nětkle sažo husečizcho žylyšcha-
ny poroč, so je nascha ewangelska zyrkej na tym wina, so nasch
lud tak roščezžepjeny a so pšches to telko njejednoty a nudy.
Niz tak: Tuto roščezžepjenje je pšchinješka napschecžiwna re-
formazija katolskeje zyrkwoje. Pucž žylyho luda by dyrbjač tón
bjež, so sjednocžič pod čžistym ewangelionom, kotryž je nam
Luther sažo dač. Na wopač, njeby-li reformazija pšchischa, by
drje so žyly lud nětkle mohł pšchirunowacž Španiskej abo Por-
tugaliskej, hdžež njebe reformazija, abo hdžež jeje sapočatki i woh-
njom a i mjeczom morichu. (Wofracžowanje.)

Zyrkej a stat.

— Tomu, kž i woczinjentymaj woczomaj a wuschomaj nje-
dzeli Misericordias Domini k wólbje džeske, by něšto k roš-
myšlowanju a k pruhowanju wólbny bylo, by-li čžital abo žylyšchač,
zo bě „Arbeitsgemeinschaft freigeistiger Verbände der deutschen
Republik“ dny wot 26. haprleje hacž k 2. meje postajila sa pro-
pagandu sa wustup i zyrkwoje, t. r. sa to, so by, sapočawšchi
i wólbny dnjom, dželaka a skutkowača žyly tydžen sa to, so by
jich prawoje wjele i zyrkwoje wustupilo. Wotwěsč wo tuthym spocž-
nanju je pač jara pódže dósčla, tak so drje jich malo i wole-
rjow — i najmjejšcha nascheje Lužizy — něšto do wólbny wo tym
šhoni. Ale žnadž bě to dobry wotpohlad, tutón nadpad na zyr-
kej niz pšche sahe do šjatnosče wutrubicž. Je drje tola wěste,
so do mjenowaneho sjednocženstwa žwobodnosmyšlenych a swonka
stejaznych niz jenož komunistojo žlyšcheja, ale tež druhy. Tutón
tydžen wustupa bu w Barlinje i lětakom pšchihotowanym, i ko-
trymž so wobrocžichu na dželacžerjow. W tuthym lětakom čži-
tašch po žlowje, — a podamy to tež po žlowje, došelž to lěpje
klineži —: „Ihr müßt hungern, derweil die Kirche gemästet wird.
Sie wird gemästet, damit sie Euch erzieht, in aller Geduld und
Langmut weiterzuhungern. Heraus darum aus der Kirche, Ihr
Sozialisten, befreit Euch von jeglicher religiösen Gefühlsduselei,
sie ist Gift für Euch, ist ein tödliches Gift für Eure Bewegung!“
Eteji tam tež 6 šchucžlow dolha pščen, i kotrejž napominaja,
njech tež niz i žyly nowymi žlowami a wurasami, so bychu so wu-
žwobodžili wot „pfäffischen Zunft“, „von der Milder gewaltigem

Pač,“ a so bychu so wšdali wšcheho čžakanja „auf des Himmels
Jdhl!“ a „auf einen Gott, der das Elend der Armen nicht fühlt!“
— Čži, kotřiž wudželk tuteho lětaka sawinowachu, — a to žu
drje tola čži wódžerjo tuteho žylyho hibanja — nješju w po-
šlednim lětdžekatu, kotryž wulke pšcheměnjenja w duchownym
žiwjenju pšchinješł, nicžo nawukli, a žu sabyli, šhtož žnadž něhdy
nawuknychu. — Pšchirunaj w 17. čžikle: „Šhtož nashonich, žo-
bušwjecžo wužwjecženje mlodžiny w Barlinje!“ — Čži, kž žu
sa žwětnu šchulu, čžychu w februaru po žylym kraju podpikma
sa žwětnu šchulu hromadžič; wotštorcžichu tole potom na měž.
Nětk pač žu i žyly wězu šastali, a to drje tohodla, došelž žo
žami boja pšched wušbytkom tuteje šberki. „Bund der freien
Schulgeseinschaften“ radži w pšchesjednosčzi i „Arbeitsgemein-
schaft der freigeistigen Verbände,“ so žo njebychu hlošy nětkle
po žylym němskim kraju hromadžike, džiwajo na nětko sa to
njepšchihódne wobštejnosče. Sa to čže jenož tu a tam na něko-
trich měštnach tutu šberku pšchewjesč. Pšchi tym počaže na to, so
dyrbi žo dom wot domu sa žwětnu šchulu agitowacž a skutkowacž;
i tym žo najwjazy dozpije. — Š tuthym je wšchelafore wuprajene,
wošebje trojake: wěž žwětnoje šchule nima w tu žhwilu žamo po
měnjenju jeje šastupowarjow wjele wuhladow; — tutón hubjenty
wuhlad hodži žo i tym sawodžecž, so žo jenož tu a tam, hdžež sa
žwětnu šchulu wošebje pšchihotowane polo, hlošy šberaja (Stich-
proben); — wojowanje sa žwětnu šchulu dže pač dale, a dyrbi žo
štacž wošebje dom wot domu. —

Nifaragua.

„Pšchindž a pomhaj nam!“ tutu próstwu wužlyšcha Patwoč
we widženju. Wón ju šroseni jako mišijonsku pšchifasnju žwoje-
ho Knjesa Jesuža a požluchasche a pšchindže jako mišijonat
do Europy.

„Pšchindž a pomhaj nam!“ tuta próstwa wuindže pšched něsch-
to čžakom tež i Nifaraguy w Šsrjedžnej Amerizy. Je to tam
wožriedž prastarych hobrščich lěšow pšchi režy Waspuč wješ. Jeje
wješnanosta swola wješnanow hromadže, so bychu twarili mod-
lečnju nješnatomu Bohu. — Dopomnimy žo tu dale na to,
šhtož potom Patwoč w Europje, w Athenje nashoni, namašawšchi
woštač, kotryž bě požwjecženty nješnatomu Bohu; Žap. št. 17. —
Wješnanjo běchu se žwojim wjednikom, kotryž njebe tutón wučas
wudač, namoškwanym wot fšheščizjanow, pšchesjene a tworjachu
modlečnju. Žu dotwarivšchi, wupóšlachu hromadže i Žindian-
mi, kotřiž wokoło wšy bydlachu, póželstwo, kotrejž by pytačo žlu-
žomniča tuteho nješnateho Boha, so bych jich wucžič, tutomu
womu Bohu žlužič a žo k njemu modlicž. Něotre dny běchu
i čžokmom po pucžu; tu pšchindžechu na mišijonsku štaziju.
Š mišionarom pojednawšchi, wrócžichu žo i nim do wšy. Mi-
šionar rošwucžowasche jich w fšheščizjianskeje wěrje. Šaž hłódni
hrabachu sa tutej žyrobu a wuknychu šahorjeni tež spěwacž kěrluš-
sche. — Na wjaz rasow pšchewywasche tam mišionar, jich dale roš-
wucžejo. Šlónčnje pruhowasche žwojich wucžomžow, so by bla-
dač, telko by jich tak daločo we wucžbje bylo, so mohł jich wu-
šchecžič. A hlej, bě jich to 262. Lucži dósčachu wšchizy hroma-
dže na jentym dnju žwjatu šchecženizy. — Mišionar, kotryž wo
tuthym džiwnyym a rjanym mišijonskim dobytku pišche, pšchi-
špomni, so je to najwjejšcha šchecženiška žwjatocžnosč byla, ko-
truž je mišijonstwo bratrowskeje gmejny hacž dotal žwjecžič
žmělo, a pšchisatji: „Wóh pomhaj mlodym fšheščizjanam, so
twjerdže šteja a so do pohanstwa wrócžo njepadnu! Šwěrnny
ewangelista bydl tam nětk mješ nimi.“ —

Njesapomň modlitwu!

Modl ho, srudna wutroba,
Hdyž cže stujš a horjo tyšchi:
Twoje škóřžby, šdychnjeńčka
Šmilny Wóćez w njeju šlyšchi;
Wón cže, woľašch dowěrnje,
Wěšče s unšy wumóže.

Pšchindže jeho prawy cžař:
Wušklyšchi wón šdychowanje,
Pšchimnje s móžnej ruku nař,
A nam šhadža rjenšche ranje
Wšchitte šlyšy we wóćžku
Botom wušklyšene šu.

Duž precž je starošču wšchej,
Modl ho w Šesuhownym mjenje;
Wěru šlož na jeho krej,
Dha mašch wěšte wušklyščenje,
Pšchetož jeho šařžba
A njeju wrota wotanka.

Šandžela Bóh pšcže,le,
Woľašch ho we nušy t njemu;
Twoje šwjastki rošwježe,
Čkašch štrošchnje, wěrišch jemu.
Njedměluj, twař na Boha,
Sa wšchón šlyšij wón pomoz ma.

Mašch-li Boha po bohu,
Dha wšchě štrachi šónža šměja;
Nječ tež pucže w černjach du,
Štónčnje tola ržže tčžeja;
Pšytaj jeno s modlitwu
Božu wótznu wutrobu!

† F.

Švangelski farški dom.

Džen 13. junija 1925 budže to 400 lět, šo bu Luther se Šatharinu s Bora šwěrowany; ewangelski farški dom šwjeczi na tutym dnju tuž šwoje narodniny, a tutón 400 lětny jubilej dyrbi šo hódnje wošwjeczič, a to pšchede wšchem we Wittenbergu. A tomu je „šwjast pomogy ewangelskich žonow“ t 13. junijej šwoju lětnu šhromadžišnu do Wittenberga powoľať. A šchtož šo šobotu, 13. junija, šapocznje, to njedželu, 14. junija došwjecza se šwjatocznej Božej šlužbu a šwjedženškim pšchednošchom. Ša popoldnjo tuteje njedžele pšchiprawja město Wittenberg wšchelake šwjatocznošče. Trajaze wopomnječe tuteho dnja šwěczi šo s tym, šo šo tón we Wittenbergu hižo wobštejazy „Šatharinenštit“ powjetšchi. Šo je macžerňy dom diašonišow, šotryž šlyšcha šjednocženštwu „pomoz žonow ša wukraj“. — Šo ewangelskich wošadach budžeja wěšče wošebje w tutym lěče na tutón wošebity jubilej reformazije špominacž.

Wšchelle s bliska a s daloka.

— Šserbiška předarška konferenza pokračuje se šwojej jutnej šhromadžišnu šrjednu, 6. meje. Tuž njech šo ½10 hodž. w Šserbiškim domje wšchitzy duchowni šenđu. — Špopoldnjo je potom wokrjeřna konferenza duchownych Šudyššiškeho wokrjeřa.

W Šubiju šhromadža šo duchowni pónđželu, 4. meje, dopoľdnja 9 hodž. t wokrjeřnej konferenzy. Šuta je w šwojim přenim džělu wóľbna šhromadžišna, w šotrež chžedža šo duchowni šaž žyršwini přjóđštejerjo wo wóľbje do šynody wuprajičž, wošebje wo tym, šoho wušwolicž. Wóľba je ša njedželu Cantate, 10. meje, postajena. Šruhi džěl šhromadžišny je ša porjadne jednanja duchownych Šubišškeho wokrjeřa postajeny.

Šlistowanje.

M. w M. Š. ša Cantate.

D. w Š. ša Rogate (Bože špicže).

Šamošwity redaktor: šarař W y r g a c ž w Šošacžizach.

Njedželske bjesadowanki.

Za pěkne mjenje a wjetše džěci křescanskich staršich.

Podawa Arnošt Šerbomil.

XXIII.

Přirunanje wo wusywarju.

Běše pěkny nazymski džen a běše rjany wuhlad na hórey při Galilejskim morju Tehdy syjachu róľnicy nazymske žito, zo by w nalěču bórzy zeskhadžalo. Na brjózy morja bě so hromada ludži zešla. Běchu přišli pošuchać na wulkeho wučerja Jezusa z Nazareta a cheychu widžec džiwu, kotrež činješe. Ale tlóčachu so tak wokoľ njeho, zo bychy Jeho šlyšeli jenož čí, kiž jemu najbliže stejachu. A tuž stupi Knjez Jezus na lóđž, da so kus wotwjesé a započa přédować. Wy dže wěšce, kak so hlós na wodže daloko njese. Tuž běše to jara mudre, zo Knjez rěčeše k ludu z lóđže. Móžachu jeho derje šlyšec.

Tam na ranju ludžo rady šlyša we přirunanjach. A Knjez Jezus to derje wuži, štož runje widžeše na hórey a štož čí druzy tež widžachu. Wusywar wusywaše symjo. Pola nas wusywaju pšencu a wows a žito a ječmen a zcyła symjo na poli z mašinu, kotruž čehnje kór. Ale w Palestinjce a pola nas wusywaše so zorno z ruku. Wusywar měješe wokoľ šije zwjazanu wulku plachtu a w nej symjo. Z ruku jo hrabaše a wusywaše. Tak to činjachu we dnjach Knjeza Jezusa.

Na polach we Palestinje leža wulke kamjenjowe skaľy, pokryte z čenkej worštu hlíny a přez polo wjedže často w-

teptana, twjerda šcežka, a druhdze počinaju černje rosc, kotrež we hóreych krajach rostu jara rychle a vysoko. Ludžo rozumichu Jeho přirunanje. Jenó symjo padže na wuteptanu twjerdu šcežku. Tam so njemóžeše přimnyć, by dyrbjalo ležec doľho a zo by so zmjehćilo z dešcom. Ale njebjeske ptački přilěčachu a zeběrachu jo. To čini djaboľ. Wón přikhadža a zeběre šlowo, zo by tajki čłowjek wostaľ dale stwjerdnjeny k prawdže. Zorno, kiž padže na skaľojtu zemju, zeskhadža rychle, ale hdyž swěčeše palate Palestynske slóncó, spali zeskhadžane zornjo, dokelž rostlinka njeměješe hšuboki korjeń. A tajki je mnohi čłowjek: šlyši Bože šlowo, a raduje so, ale towařšoj počinaju so jemu smjeć: „Hladajće, wón khodži ke mši a do bibliskich hodžinow. Hladajće, swjaty Handrij.“ A tajki hóle, abo tajka holca so zahańbuje a njeńdze wjacý do nabožnych zhromadžiznow, zo bychy so jimaj njesmjeli.

A druge zorno padže mjez černje a dokelž černje ručičišo rozkčechu a husćišo, wone zeskhadžane zorno zadusychu. A te černje, to su wšelake starosće, kotrež čłowjek ma.

„Ale štož swoju starosé zloží na Boha, tón njebudže zahańbjeny. Ale symjo, kiž je padlo na dobru rolu, dawa wužitk. Z toho jenoho zorna wurosće klós, kiž přinjese zornow stoášššcdžesaćatřicećí.“

Knjez Jezus wučobnikam wuloži, zo je symjo Bože šlowo. Wusywar je wón sam. A symjo, kotrež je wón sam wusywar, je padlo na wšelaku rolu. Tu je nuzno, zo bychmy měli wutrobu zwólniwu přijimać ewangelium. ***